

варашь сѧ съ Иудеиты, когато твоеето сребролюбіе умножава лихвѣты, когато обиждашь сиромасыты, когато гравнѣвашь чуждото нещю. Стговарашь сѧ съ невѣрныты, когато безсловесната ти похоть та кара да сѧ валашь въ тината на плотскыты сладострастіѧ. Стговарашь сѧ съ еретициты, когато дързостливѣѧтъ ти ѧзыкъ хѣли, клѣтвопрестѣпа, лѣже, осждава, обвинява ближніѧ; Богъ та вижда, и дѣла ти: „и ты ли чадо?“

Прочее, що е грѣхътъ? Христіане, грѣхътъ е едно бескрайно зло; той е една крайна неблагоприятность, която става противъ Бога, и по злото е, дѣто става предъ очиты мѣ. Христіанино, да псѣвашь Бога предъ очиты мѣ, е едно нещю толко тѣжко, щото сѧ види невъзможно да може да го стори единъ человекъ; и това не е дръго, споредъ мнѣніето на свѣщенныты учители, освенъ да мразимъ въ него часъ Бога, и да сѧ мразимъ отъ Бога. Нѣ защото Богъ е достоенъ за безмѣрна любовь, нашата омраза къмъ Бога е безмѣрна, и защото Богъ е безмѣрната благодѣтелность, омразата Божіѧ срѣщю насъ е безмѣрна; тѣѧ прави грѣхътъ, когато псѣва Бога. Нѣ да ли сѧ не вижда невъзможно, че може да държне толко противъ Бога, единъ человекъ? Продаденъ отъ братіѧта си, кѣпенъ отъ измаилитскы търговци Юсифъ, сѧ искѣнилъ въ Египетъ отъ князьтъ Пентефріѧ Свенѣха, първіѧ поварь на царь Фараона, който по Божіе благоволеніе го поставилъ домостроитель, и надзыратель на имотыты си. Нѣ защото Юсифъ былъ прекрасенъ въ лицето, жената на княза си хѣрмила авіе очиты върхѣ мѣ, пламнѣла отъ сатанинска страсть, и поискала да преспи съ него. На молбыты, на обѣщаніѧта, на ласкателствата на Египетската Сѧ, знаете ли какво е отговорилъ най-цѣломудрѣѧтъ Юсифъ? азъ, отговорилъ, вѣхъ ровъ, и мжжѣтъ ти, господарѣтъ ми мѧ искѣни; азъ вѣхъ сиромашъ, и той мѧ обогати; азъ вѣхъ страненъ и той повѣри въ рѣцѣтъ ми сичкыты си имоты, освенъ тебе, неговата жена; сичкыти тыѧ сѧ милость отъ Бога, комѣто сѧ покланѧмъ, и какъ е възможно да покажѣ толко неблагоприятность къмъ господаря си? да сторѣ толко голѣмъ грѣхъ противъ Бога моего? „Какъ възмогѣ сотворити глаголъ сѣѧ и согрѣшити предъ Богомъ?“^[1] Юсифе, примысли добрѣ ровството си, помысли си за ползата си, ты си младъ, ты си хѣбавецъ: младость-та, и

(1) Быт. гл. 9. ст. 9.